

[Aksel Larsen.]

ventede, at dette Partis Ordfører i denne Sag vilde godkende et hvilket som helst Overgreb fra Statsmagtens Side mod Borgernes Rettigheder. Det har vi set før, det overrasker ikke. Det overrasker heller ikke, at der fremsættes saa barokke Anskuelser som den, det ærede Medlem fremsatte om, at Parlamentarismen meget hurtigt skulde afskaffes i Danmark derved, at de nuværende og de kommende Parlamentsmedlemmer udryddes fysisk. Der er nemlig Forholdet det, at der her i Danmark foregaar saa mange Svangerskabsafbrydelser, at samtlige Medlemmer af Rigsdagen saavel som alle deres Suppleanter i Løbet af faa Uger vilde være ekspederet over i en anden Verden ved Hængning, hvis det ærede Medlems Teori skulde gennemføres. Det ærede Medlem ved, at Tilstanden er saadan, men dette forhindrer ham naturligvis ikke i baade at være en Tilhænger af Justitsministerens eklatante Retsovergreb og at være en varm Tilhænger af Justitsministerens og det ærede Medlem Hr. Victor Pürschels reaktionære Synspunkt vedrørende Svangerskabslovgivningen. Hvorvidt det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansens selvstændige Optræden har været den Svale, som bebuder Sommer, ved jeg ikke.

Jeg har derefter Justitsministeren tilbage. Justitsministeren gør sig Arbejdet meget let og har sikkert sine Grunde dertil. Til mig har Justitsministeren kun den ene Sætning, at jeg har misforstaaet det, han sagde om Domspræmisserne, intet andet. Jeg har taget Fortrykket og gennemlæst det og erkender min Fejl. Jeg opfattede Justitsministeren saadan — jeg har jo desværre ikke som „Ekstrabladet“ paa Forhaand af Ministeren faaet tilstillet et Duplikat af Ministerens Tale —, at der i Domspræmisserne fra Aalborg stod omtalt de Sager, der fremdroges i Ministerens første Erklæring. Min Fejltagelse er undskyldelig, for da Ministeren skulde lovmæssigt begrunde sin Offentliggørelse af, hvad der var sket i det lukkede Retsmøde, sagde han: Der kan ikke være Tvivl om, at det er tilladt, for Domstolene har Ret til i deres Præmisser at skrive det. Nu ser jeg, at jeg har taget fejl. Ministeren har hævdet det Synspunkt, at naar Domstolene har Ret til at skrive noget saadant i Dommen, bør Ministeren ogsaa have Lov til, hvis det passer ham, efter at Retssagen er afsluttet, at offentliggøre noget. Men han kan ikke engang støtte sig paa, at det staar i den Doms Præmisser, for det staar der ikke.

Ja, saa meget mindre lovmedholdelig bliver Ministerens Optræden i denne Sag.

Saa maa jeg i øvrigt sige, at det havde været paa sin Plads, om Ministeren, naar han nu havde Ordet anden Gang og havde den fornødne Tid til sin Raadighed, havde forsøgt at gendrive de Indvendinger mod hans juridiske Redegørelse, som er fremsat fra denne Talerstol, deriblandt de Indvendinger, jeg er kommet med. Ministeren gjorde det ikke, forsøgte ikke derpaa, Ministeren kom ikke mere ind paa sin første Paastand, at naar Statsadvokaten havde Ret til at inddrage disse Sager i Domsforhandlingen, men undlod det, maatte Ministeren have Lov til, efter at Dommen var afsagt, at referere, hvad der skete i det offentlige Retsmøde. Jeg har bestridt dette, og Ministeren tier stille, har intet mere at tilføje.

Ministeren har i sin Erklæring Nr. 2 talt om, at et er, hvad der staar i Retsplejelovens § 31, men et andet er, hvad Formaalet med denne Paragraf ikke kan have været. Jeg har hævdet, at deraf kan Ministeren aldeles ikke aflede nogen som helst Ret for sin Person eller sit Embede til at bryde Retsplejelovens § 31. Ministeren har intet mere at bemærke dertil, Ministeren tier stille.

Ministeren har her hævdet, at Retsplejelovens § 31 sikkert kun tager Sigte paa Dagspressen, men bestemt ikke paa Ministeren. Jeg har bestridt dette, sagt, det er selvfølgelig urigtigt. Ministeren har intet mere at sige til det, Ministeren tier stille.

Ministeren har forsøgt at forsvare sig med Henvisning til, at hans offentlige Erklæring var den berettigede Varetagelse af offentlig Interesse, af Retssamfundets Tarv o. s. v., og dette sidste var han inde paa, da han nu havde Ordet igen. Hvad der kan siges herom, staar dels i Straffelovens § 84 og dels i Straffelovens § 14.

I § 84 staar der:

„Den for en strafbar Handling . . . foreskrevne Straf kan nedsættes, naar nogen har overskredet Grænserne for lovligt Nødværge eller for den ved § 14 hjemlede Nødret.“

Det kan ikke være denne Paragraf, Ministeren paaberaaber sig. I § 14 i Straffeloven staar der:

„En Handling, der ellers vilde være strafbar, straffes ikke, naar den var nødvendig til Afværgelse af truende Skade paa Person eller Gods, og Lovovertrædelsen maatte anses for at være af forholdsvist underordnet Betydning.“